

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. 6063/11
15.12.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ул. ..., коју заступа пуномоћник Јово Шћепановић, адвокат из Београда, Ул. Ресавска бр. 21, против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, ради поништаја закључка број: 0030-10412-1750/2007 од 12.04.2011. године, у предмету остваривања права на новчану накнаду за време незапослености, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.12.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком одбачен је предлог тужиље за понављање поступка окончаног решењем директора Националне службе за запошљавање, број 0031-10412-1750/2007 од 13.12.2007. године, као заснован на околностима које нису учињене вероватним. Тим решењем одбијена је жалба тужиље, изјављена на решење Филијале за град Београд, број: 0104-10411-8553-1/2007 од 21.08.2007. године, којим је одбијен захтев тужиље за признавање права на новчану накнаду за време незапослености.

У тужби, поднетој Управном суду дана 03.06.2011. године, тужила, преко пуномоћника, оспорава законитост закључка туженог органа због повреде одредаба Закона о општем управном поступку и нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је тужени у потпуности погрешно протумачио одредбу чл. 239. ст. 1. тач. 1. Закона о општем управном поступку, а да се правилним тумачењем наведене одредбе јасно долази до закључка да се новим чињеницама сматрају, пре свега, новонастале чињенице по завршетку редовног поступка, које могу бити од значаја за другачију мериторну одлуку у истој ствари, а затим и накнадно сазнате чињенице и околности које странка без своје кривице није могла употребити у редовном поступку. У конкретном случају, пресуда Врховног суда Србије бр. У. 642/08 од 03.12.2008. године, којом је у чињенично и правно идентичном случају Врховни суд Србије, поништио коначно решење, туженог представља типично нову чињеницу, а како је њом решавано о чињенично и правно идентичној ствари, представља истовремено и нови доказ о значајним чињеницама за решавање ове правне ствари. Тужени орган је с друге стране нетачно и непотпуно утврдио чињенично стање, јер је навео да се наведена пресуда ВСС не може сматрати новом чињеницом у смислу чл. 239. ст. 1. тач. 1. ЗУП-а, а затим да је предлог за понављање поступка, одбачен као заснован на околностима које нису учињене вероватним. У вези са тим се и поставља питање који је од два наведена разлога узрок за одбацивање предлога. Са свега напред изнетог предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорени закључак, а туженог обавезе да тужили накнади трошкове управног спора.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног закључка и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, сагласно одредби чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима образложења оспореног закључка, тужени је правилно одбацио предлог тужиље, за понављање поступка окончаног решењем директора Националне службе за запошљавање број 0031-10412-1750/2007 од 13.12.2007. године, као заснован на околностима које нису учињене вероватним, у поступку спроведеном без повреде правила поступка, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Ово стога што је увидом у списе предмета, тужени орган утврдио да је решењем Филијале за град Београд број: 0104-10411-8553-1/2007 од 21.08.2007. године, одбијен захтев тужиље за признавање права на новчану накнаду, као неоснован, а да је тужиља на наведено решење уложила жалбу, која је решењем директора Националне службе за запошљавање бр. 0031-10412-1750/2007 од 13.12.2007. године, одбијена као неоснована, с обзиром да нису испуњени услови прописани чл. 109. Закона о запошљавању и осигурању за случај незаполености ("Службени гласник РС", бр.36/09 и 88/10). На поменуто решење тужиља није уложила тужбу, већ је 28.03.2011. године, Националној служби за запошљавање поднела предлог за понављање поступка у коме се позива на пресуду Врховног суда Србије бр. 642/08 од 03.12.2008. године, донету по тужби њене колегинице ББ.

Одредбом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр.30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази, који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења, да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку.

Одредбом чл. 244. истог закона, прописано је да је странка дужна у предлогу за понављање поступка да учини вероватним околности на којима заснива свој предлог.

Одредбом чл. 246. ст. 1. истог закона, прописано је да кад орган који је надлежан за решавање по предлогу за понављање поступка прими предлог, дужан је да испита да ли је предлог благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице и да ли је околност на којој се предлог заснива учињена вероватном. Ставом 2. истог члана закона, прописано је да ако услови из ст. 1. овог члана нису испуњени, орган ће својим закључком одбацити предлог за понављање поступка.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступка, правилно утврдио да пресуда Врховног суда Србија на коју се тужиља позива у предлогу за понављање поступка не представља основ за понављање поступка, у смислу чл. 239. ст. 1. тач. 1. Закона о општем управном поступку, као и да се није стекао неки од разлога за понављање поступка и чл. 239. истог закона. Како тужиља у предлогу није изнела ниједну нову чињеницу, нити је поднела неки нови доказ који је у вези са њеним предметом, односно како се пресуда Врховног суда Србије бр. У. 642/08 од 03.12.2008. године, која је донета по тужби њене колегинице не може сматрати новом чињеницом у смислу чл. 239. ст. 1. тач. 1. ЗУП-а, то је тужени орган, сагласно напред цитираној одредби чл. 246. ст. 2. Закона о општем управном поступку, правилно поступио када је предлог за понављање поступка тужиље одбацио, као заснован на околностима које нису учињене вероватним.

Суд је ценио наводе тужиље истакнуте у тужби, па је имајући у виду напред наведено нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног закључка.

Имајући у виду наведено, као и одредбу чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, према којој суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а нарочито ст. 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног закључка без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора

такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног закључка и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредбе чл. 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09).

Суд је одбио као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова спора, обзиром на успех тужиље у овој управној ствари и одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом члана 146. и 149. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.125/04).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.12.2011. године, 20 У 6063/11

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

за тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДР/11